

מסכת יומא

פרק ג

ג. אמר להם המנה, צאו וראו אם הגיע זמן השחיטה. אם הגיע,
ברואה אומר, ברקאי. מתתיא בנו שמואל אומר, האיר פני כל
המזרח עד שכחברון. והוא אומר ה:

ב. ולמה הארכו לך, שפעם אחת עליה מאור הלבנה ודמו שהAIR
מזרח, ושתטו את התמיד, והוציאו לבית השירפה. הוציאו כהן
גדול לבית הטבילה. זה הקל היה במקדש, כל הmiss את רגלו
טעון טבילה, וכל המטיל מים טעון קדוש ידים ורגלים:

ג. אין אדם נכנס לעזירה לעבודה, אפלו טהור, עד שיטבל. חמש
טבילות ועשרה קדושים טובל כהן גדול ומקדש בו ביום, וכן
בקדש על בית הפירה, חוץ מזו בלבד:

ד. פרשו סדין של בוץ בין לביון העם. פשט, ירד ויטבל, על
ונספה. הביאו לו בגדי זהב, ולבש וקדש ידיו ורגליו. הביאו לו
את התמיד. קרכזו, ומרק אחר שחיטה על ידו. קיבל את הדם וזרקו.

נכֶּנס לְהַקְטִיר קָטָרָת שֶׁל שָׁחָר, וְלְהַטִּיב אֶת הַגְּרוֹת, וְלְהַקְרִיב אֶת
הַרְאָשׁ וְאֶת הַאֲבָרִים וְאֶת הַחֲבֵתִין וְאֶת הַיּוֹן:

ה. קָטָרָת שֶׁל שָׁחָר הִקְתָּה קָרְבָּה בֵּין דָם לְאַבָּרִים. שֶׁל בֵּין
הַעֲרָבִים, בֵּין אַבָּרִים לְגַסְכִּים. אִם הִיה כָּהוּ גָדוֹל זָהוּ אוֹ אָסְטָגִיס,
מְחַמֵּין לוֹ חַמֵּין וּמְטִילֵין לְתוֹךְ הַצּוֹגָנוֹ, כַּדִּי שְׁפָפוֹג צְבָתָנוֹ:

ו. הַבְּיאוּהוּ לְבֵית הַפְּרֻוָה, וּבְקָדְשׁ הַיְתָה. פְּרָסָו סְדִין שֶׁל בּוֹז בֵּינוֹ
לְבֵין הָעָם, קָדְשׁ יִצְחָק וּרְגָלִיו וּפְשָׁט. רַבִּי מַאיָר אָמֵר, פְּשָׁט, קָדְשׁ
יִצְחָק וּרְגָלִיו. יָרֵד וּטְבֵל, עַלְהָ וּגְסְמִיגָג. הַבְּיאוּהוּ לוֹ בְּגַדִי לְבָנָו, לְבָש
וּבְקָדְשׁ יִצְחָק וּרְגָלִיו:

ז. בְּשָׁחָר הִיה לֹבוּשׁ פְּלוֹסִין שֶׁל שְׁנִים עַשֶּׂר מִנָּה, וּבֵין הַעֲרָבִים
הַגְּדוּין שֶׁל שְׁמָנָה מִאוֹת זֹו, דָבָרִי רַבִּי מַאיָר. וְחַכָּמִים אָמְרִים,
בְּשָׁחָר הִיה לֹבוּשׁ שֶׁל שְׁמָנָה עַשֶּׂר מִנָּה, וּבֵין הַעֲרָבִים שֶׁל שְׁנִים
עַשֶּׂר מִנָּה, הַכֵּל שְׁלַשִּׁים מִנָּה. אֱלֹי מַשְׁלֵל צְבּוֹר. וְאִם רָאָה לְהוֹסִיף,
מוֹסִיף מַשְׁלָוֹ:

ח. בָּא לוֹ אַצְלָ פְּרוֹ, וּפְרוֹ הִיה עֹומֵד בֵּין הַאֲוָלָם וּלְמַזְבֵּחַ, רָאשׁוֹ
לְקָרוֹם וּפָנָיו לְמַעֲרֵב, וְהַפְּהָנוֹ עֹומֵד בְּמַזְרָח וּפָנָיו לְמַעֲרֵב, וְסֹומָה
שְׁתִי יִצְחָק עַלְיוֹ וּמִתְנוֹזָה. וְכֵה הִיה אָמֵר, אֲנָא הַשֵּׁם, עֲוִיתִי פְּשֻׁעָתִי
חִטְאָתִי לְפָנֵיךְ אָנִי וּבִתִּי. אֲנָא הַשֵּׁם, כְּפָר נָא לְעָוּנוֹת וּלְפָשָׁעִים

וְלֹחֶטֶאים, שָׁעֲוִיתִי וְשַׁפְשֻׁעַתִּי וְשַׁחַטָּתִי לְפָנֵיךְ אָנִי וּבִתִּי, כִּכְתוּב
בְּתוֹרַת מֹשֶׁה עַבְדֶךָ (וַיַּקְרָא טז), כִּי בַיּוֹם הַזֶּה יַכְפֵר עֲלֵיכֶם לְטַהַר
אֶתְכֶם מִכָּל חַטָּאתֵיכֶם לְפָנֵי יְהוָה תְּהִרְאֵו. וְהוּא עָנוֹן אַחֲרָיו, בָּרוּךְ שֵׁם
כָּבוֹד מֶלֶכְתָּו לְעוֹלָם וְעַד:

ט. בָּא לוּ לְמִזְרָח הַעֲזָרָה, לְצִפּוֹן הַמִּזְבֵּחַ, הַסָּגָן מִימִינָנוּ וּרְאֵשׁ בֵּית
אָב מִשְׁמָאָלוּ. וּשְׁם שְׁנִי שָׁעִירִים, וְקַלְפִי הִתְהַשֵּׁם וְבָה שְׁנִי גּוֹרְלוֹת.
שֶׁל אַשְׁכְּרוֹעַ הִיּוּ, וְעַשְׂנָאוּ בָּנו גָּמְלָא שֶׁל זָהָב, וְהֵי מִזְכִּירֵינוּ אֶתְהוּ
לְשִׁבָּח:

י. בָּנו קָטִין עֲשָׂה שְׁנִים עַשְׂרֵה דֶד לְכִיּוֹר, שֶׁלֹּא הִיּוּ לוּ אֶלָּא שְׁנִים.
וְאַפְּ הֵיָה עֲשָׂה מַוְכְּבִּי לְכִיּוֹר, שֶׁלֹּא יִהְיֶה מִימִיו נְפָסְלִין בְּלִינָה. מְנֻבְּזָה
הַמְּלָךְ הִיה עוֹשֶׂה כָּל יְדוֹת הַכְּלִים שֶׁל יוֹם הַכְּפּוּרִים שֶׁל זָהָב. הַיְלָנִי
אָמוּעָה עֲשָׂתָה גְּבָרָתָה שֶׁל זָהָב עַל פְּתַחַו שֶׁל הַיְכָל. וְאַפְּ הֵיָה עֲשָׂתָה
טְבָלָא שֶׁל זָהָב שְׁפָרְשָׁת סֹטָה כְּתוּבָה עַלְיהָ. נִיקְנוּר גְּעַשְׁוּ גְּסִים
לְדִלְתֹּתֵינוּ, וְהֵי מִזְכִּירֵינוּ אֶתְהוּ לְשִׁבָּח:

יא. וְאַלְוּ לְגַנְגָּאי, שֶׁל בֵּית גָּרָמוּ לֹא רְצֹוּ לְלִימָד עַל מִעְשָׂה לְחַם
הַפְּנִים. שֶׁל בֵּית אַבְטִינָס לֹא רְצֹוּ לְלִימָד עַל מִעְשָׂה הַקְּטָרָת. הַגְּרָס
בָּנו לְיוּ הֵיה יוֹדֵע פְּרָק בְּשִׁיר וְלֹא רְצֹה לְלִימָד. בָּנו קַמְצָר לֹא רְצֹה
לְלִימָד עַל מִעְשָׂה הַכְּתָב. עַל הַרְאָשׁוֹנִים גָּאָמֵר (מִשְׁלִי י), זָכָר צְדִיק
לְבָרֶכה. וְעַל אַלְוּ גָּאָמֵר (שם) וּשְׁם רְשָׁעִים יַרְקָב:

